

Esej vs vědecká publikace

Ve vydání časopisu *J'ai lu (Přečetl jsem)* z roku 1946 si Philippe Ariès stěžoval na prohlubující se propast mezi vydáváním publikací pro vědecké pracovníky a vydáváním knih pro širokou veřejnost: „Je to především z toho důvodu, že etablovaní historici ve své touze po objektivitě a úplnosti často publikovali práce, které byli zcela nestravitelné, nevstřebatelné pro potěchu a pro pouhý požitek z četby, zcela jen tak.“ Ve stejném duchu se svaloval vinu na další problém, na zkostnatělost univerzitního vzdělávání, která dle jeho názoru vyústila v jeho demokratizaci, zpřístupnění masám a která odsoudila dějepisce k tomu, že zabředlo do izolovaných stojatých vod v rámci univerzitního vzdělávání: „S rozšířením středoškolského vzdělávání a s obecnou gentrifikací společnosti se stal počet uchazečů o profesuru najednou početnějším. Vzrostl nicméně, aniž by se rozrostl, aniž by vyběděl ze své úzkoprofilovosti. Tím, že historii vytrhl ze současného kontextu ho tato tendence oslabila.“

Toto nelítostné závažné konstatování je možná částečně nespravedlivé v tom, že se neodvolává na elitářskou vnímavost, nezůstává bez toho aniž by polemizoval s několika současnějšími rozbory situace, které se snaží uvědomovat veřejnost o vážném úpadku vydávání publikací z oboru společenských věd, a také že by bylo zapotřebí přezkoumat toto stanovisko, ve kterém se to jen hemží pesimismem: odchod velkých osobností vědy, úpadek, upozadění pozice francouzštiny a pozice Francie v oblasti produkce na poli společenských věd z celosvětového hlediska, umdlévání invence upouštění od velkých paradigmat a velkých interpretačních modelů, mizení ideálů humanity ve společnosti, ve které slavilo úspěch prospěchářství atd. Ohlašovaný konec tištěných knih by měl tedy být v konečném důsledku klíčovým heslem tohoto fatálního vývoje, kterému, jak se zdá, nedokáže nic odolat.

V tomto černě lýčeném podobenství jsou obsaženy střípky reality a prostupuje jím stesk po lepším světě, po zlatém věku, ve kterém by kniha panovačně vládla a zároveň sloužila učenci svou velkorysostí. V eseji také dochází k velkému zjednodušení situace, které by následující poznámky chtěli ozřejmit opíraje se o srovnávací dějepisce vydávaných žánrů, do kterých spadala produkce v oblasti společenských věd. Avšak zajímat se o publikační žánry vzbuzuje otázky podobné těm, které se naskýtají při zkoumání vědeckých disciplín. Naskýtají se nám zde přechodná pole, kde se konstituují nezařaditelné

žánry, jako bychom nemohli uvést na pravou míru lsi, které se snaží lapit do pasti, ba i zmást čtenáře a na které mají někteří vydavatelé své dobře střežené výrobní tajemství.

Porozumění textu velmi dobře, kromě PD 5, 8, 9, 10, 17

pozor na českou gramatiku

pěkná stylistická úroveň

započteno